

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: D. S, narozený X, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1,
331 65 Tis u Blatna,
*zastoupený: Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., IČO: 45768676, se
sídlem Kovářská 4, 19000 Praha 9*

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 19. 5. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2021, č. j.
OAM-21/LE-VL17-D03-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 3. 5. 2021, č. j. OAM-21/LE-VL17-D03-2021 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 3. 5. 2021, č. j. OAM-21/LE-VL17-D03-2021 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 16. 2. 2021 tak, že byla jeho žádost o mezinárodní ochranu posouzena jako nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a

řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona. Součástí výroku rozhodnutí bylo i konstatování, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Dublinké nařízení**), je Rumunsko.

II.

Žaloba

2. Žalobce v úvodu žaloby sdělil, že v Rumunsku o udělení mezinárodní ochrany nepožádal. V ČR byl zajištěn za účelem správního vyhoštění a následně si podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dle názoru žalobce nesou přijímací podmínky v Rumunsku riziko nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalobce uvedl, že když byl v Rumunsku zajištěn policií, za použití síly byl odvezen na policejní stanici; násilné chování ze strany policistů nepovažoval za přiměřené dané situaci a proti jeho vůli mu byly sejmuty otisky prstů; policie jej zbila obuškem, aby se podrobil sejmutí otisků, přitom mu také drželi hlavu. Dále uvedl, že utekl z Turecka, kde má problémy, protože je Kurd, přičemž dle jeho tvrzení má Rumunsko jako stát s Tureckem dobré vztahy, a proto nechtěl v této zemi hledat ochranu. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobce v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), neboť žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav, a to v rozsahu požadavků § 2 správního řádu. Dále neměl vzít žalovaný v potaz okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Z napadeného rozhodnutí nejsou dle žalobce patrné úvahy, kterými se žalovaný řídil. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 14. 6. 2021 žalovaný popřel oprávněnost námitek žalobce a současně s nimi nesouhlasil, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinkého nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Poté žalovaný zopakoval, že v případě žalobce bylo shledáno naplnění kritéria čl. 13 odst. 1 Dublinkého nařízení. Dále žalovaný uvedl, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo zjištěno, že žalobci byly dne 25. 1. 2021 sejmuty otisky prstů z důvodu nelegálního překročení vnější hranice EU. Na základě výše uvedené informace odeslal dne 25. 2. 2021 žalovaný rumunské straně žádost o přijetí zpět dle Dublinkého nařízení. Dne 10. 3. 2021 žalovaný obdržel informaci, že Rumunsko svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uznalo. Žalovaný byl tudíž přesvědčen, že napadené rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Dublinké nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci, když v tomto rozhodnutí správně a dostatečně posoudil, jak bylo popsáno výše, že žalobce naplnil kritérium čl. 13 odst. 1 Dublinkého nařízení, kdy státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podanou na území ČR je v případě žalobce Rumunsko. V této souvislosti poté žalovaný odkázal na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 – 38 a ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 – 28 body [8 - 9]. S ohledem na uvedené rozsudky NSS žalovaný konstatoval, že jde – li o Rumunsko, domněnka o dodržování základních

lidských práv touto členskou zemí Evropské unie, vyvrácena nikdy nebyla. Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný v této souvislosti dále konstatoval, že Rumunsko je povinno objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového *acquis* posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na závěr žalovaný podotkl, že nelze říci, že nemá aktuální přehled o situaci v Rumunsku, neboť se aktivně zajímá o aktuální situaci a má k dispozici také aktualizované informace ze dne 13. 8. 2020 týkající se azylového systému v Rumunsku. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Doplnění žaloby

4. V doplnění žaloby vytýkal žalobce žalovanému nedostatečně zjištěný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to zejména v rozsahu, aby rozhodnutí bylo v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami (§ 2 odst. 1 správního řádu), jelikož napadené rozhodnutí představuje porušení práv, které žalobci garantuje článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Úmluva**). Zároveň žalobce bez opatření dalších důkazů pouze konstatoval, že v Rumunsku nedochází k systematickým nedostatkům azylového řízení, přičemž tento svůj závěr založil na argumentu, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno závazné rozhodnutí ohledně nemožnosti předávat žadatele o azyl do Rumunska a dále že Rumunsko dodržuje právní předpisy a lidská práva. Toto tvrzení žalovaného považoval žalobce za nepodložené obsahem spisu a zcela vytržené z reality žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku. V důsledku toho mělo dojít k nesprávnému posouzení, zda hrozí porušení práv garantovaných žalobci v článku 3 Úmluvy, resp. článku 4 Listiny základních práv Evropské unie (ve smyslu článku 3 pododstavce druhého Dublinského nařízení). Co se týkalo konkrétního zkoumání případných systematických nedostatků azylového řízení, měl žalovaný vycházet z Informace OAMP ze dne 13. 8. 2020, která se týká azylového systému v Rumunsku a jejímž jediným autorem je žalovaný. Dle názoru žalobce byla tato informace neaktuální. Dedukci, že v Rumunsku nemůže docházet k systematickým problémům v azylovém řízení jen proto, že se jedná o demokratický stát, považoval žalobce taktéž za nesprávnou, neboť např. forma vlády (demokracie) a stav lidských práv v dané zemi automaticky nezrcadlí situaci týkající se azylového řízení týkající se dané země. Žalobce měl za to, že žalovaný nenashromáždil dostatečný počet podkladů, aby mohl objektivně hodnotit, zda k systémovým nedostatkům v Rumunsku dochází. Žalobce k tomuto odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017-19. Z tohoto rozhodnutí dle žalobce vyplývá, že žalovaný měl povinnost zkoumat systémové nedostatky v dané zemi. To ovšem žalovaný učinil toliko obecně a abstraktně, čímž měl učinit napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pokud jde o konkrétní problémy, se kterými se žadatelé o mezinárodní ochranu v Rumunsku mají setkávat, uvedl žalobce mezi nimi především – zahlcenost Rumunska žadateli o mezinárodní ochranu a s tím související nedostatek ubytovacích kapacit; násilí ze strany policie; poddimenzované financování a nedostatečný lidský kapitál; špatné ubytovací podmínky – špatná hygiena toalet, pokojů, koupelen a kuchyní; nedostatek prostředků jako postele, ledničky; nedostatečně zajištěné tlumočení pro řízení o žádostech o mezinárodní ochranu. Ačkoliv se v napadeném rozhodnutí žalovaný k možnosti systematických nedostatků v azylovém řízení a podmínkách přijetí žadatelů vyjádřil, dle názoru žalobce tak učinil zcela nedostatečně. Žalobce na tomto místě považoval za potřebné poukázat také na rozhodnutí velkého senátu Evropského

soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12). V závěru žalobce poukázal na znění článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení, z něhož považoval ze zřejmé, že k jeho aplikaci postačuje domněnka systematických nedostatků, pokud je založená na existenci závažných důvodů, čemuž dle žalobce tak bylo.

V.

Posouzení věci soudem

5. Žalovaný i žalobce (implicitně) souhlasili s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání a soud tedy v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.) rozhodl o žalobě bez nařízení jednání. V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobcích bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

VI.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je důvodná.
7. Dle čl. 13 bodu 1 Dublinského nařízení *„Pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo.“*
8. Z provedeného výsledku žalobce v rámci řízení o uložení správního vyhoštění a o žádosti o mezinárodní ochranu má soud za prokázané, že žalobce cestoval z Turecka autobusem k hraničnímu přechodu Edirne, kde překročil hranice mezi Tureckem a Bulharskem pěšky. Z Bulharska následně žalobce cestoval vlakem do Rumunska. Z výpisu EURODAC (založeném ve správním spise pod čl. 19) má soud dále za prokázané, že byly žalobci v Rumunsku dne 25. 1. 2021 sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC dle Nařízení Rady (ES) č. 603/2013 ze dne 26. 6. 2013.
9. Co se tak týče tvrzení žalobce, že v Rumunsku o mezinárodní ochranu nežádal, a proto nemůže být místně příslušné k jejímu projednání, nezbyvá soudu než konstatovat, že pro určení místní příslušnosti k rozhodnutí o žádosti cizince o mezinárodní ochranu není nezbytné, aby žalobce v příslušné zemi dle Dublinského nařízení svoji žádost podal, neboť Dublinské nařízení předpokládá i takový postup právě v čl. 13 bodu 1 Dublinského nařízení. Jelikož žalobce překročil prokazatelně nedovoleným způsobem pozemní cestou hranice Rumunska, o čemž svědčí sejmutí otisků prstů žalobce tamními správními orgány, je v takovém případě místně příslušné k řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, podané na území ČR, právě Rumunsko (ostatně tuto svou příslušnost potvrdilo samo Rumunsko v přípisu na čl. 48 správního spisu). Současně nedošlo ani k nerespektování doby 12 měsíců od nedovoleného překročení hranice, po kterou je dle čl. 13 odst. 1 Dublinského nařízení členský stát příslušný, jelikož k nedovolenému překročení mělo dojít dne 25. 1. 2021, přičemž k podání žádosti v ČR došlo dne 16. 2. 2021, tj. necelý měsíc

po nedovoleném překročení hranic Rumunska. Lhůta byla tudíž zachována. Tuto část žalobní argumentace tudíž soud neshledal důvodnou.

10. Další žalobní námitka se týkala nedostatečně zjištěného stavu věci stran systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku.
11. Součástí správního spisu je protokol o seznámení s podklady rozhodnutí vydaný podle § 36 odst. 3 správního řádu (dále jen **s.ř.**). Mezi vyjmenovanými podklady je i Informace OAMP ze dne 13. 8. 2020 - Rumunsko. V seznamu spisového materiálu tato listina není a není ani součástí správního spisu. Její absence je patrná i z téhož protokolu, kde je uvedeno, že se žalobce seznámil s výše uvedenými podklady, kromě Informace OAMP ze dne 13. 8. 2020.
12. V napadeném rozhodnutí na str. 4 žalovaný uváděl, že vycházel z materiálu Informace OAMP ze dne 13. 8. 2020. Uvedená Informace měla dle žalovaného popisovat průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. Žalovaný na základě tohoto materiálu spolu s dalšími obecnými tvrzeními shledal, že Rumunsko netrpí systémovými nedostatky dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.
13. Jelikož Informace OAMP ze dne 13. 8. 2020 ve správním spise žalovaného chybí, jedná se o porušení § 36 odst. 3 s.ř., tzn. že žalobce nebyl řádně seznámen s podklady pro rozhodnutí a díky tomu se nemohl ani řádně vyjádřit, eventuálně doplnit o své podklady. Ke zrušení rozhodnutí došlo pro závažnou vadu řízení, která byla podstatná; vedla k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a ke které je soud povinen přihlídnout i bez návrhu.
14. Nadto žalobce správně na chybějící podklady pro rozhodnutí v podstatě poukázal i v samotné žalobě. Soud shledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce. Jelikož není rozhodující zpráva o zemi původu součástí spisu, důsledek je stejný, jakoby ji žalovaný vůbec neopatřil. Pokud z takové zprávy žalovaný vycházel, je jeho rozhodnutí navíc nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.
15. Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy přiloženými fotografiemi společně se zprávami o systémových nedostatcích v Rumunsku, neboť jejich provedení se s ohledem na druh pochybení žalovaného jevílo jako nadbytečné.
16. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně závázal žalovaného výše uvedeným právním názorem.

VII.

Náklady řízení

17. Procesně úspěšný žalobce by měl právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Jejich vynaložení však ani netvrdil, ani nedoložil, a přiznání paušální náhrady nákladů řízení nepřichází v soudním řízení správním do úvahy (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 135/2015-79 ze dne 25. 8. 2015, č. 3344/2016 Sb. NSS). Žalobci tedy nebylo co přiznat a žalovaný neměl ve věci úspěch. Náhrada nákladů řízení jim tedy nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. 7. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně